

EN INTERNASJONAL BESTSELGER

Eleanor Brown

SKJEBNE- SØSTRENE

«EKSTREMT MORSOM
OG OPPLØFTENDE.»

– THE NEW YORK TIMES

*«Vi elsker hverandre, vi bare liker
ikke hverandre særlig godt.»*

ELEANOR BROWN

SKJEBNESØSTRENE

*Oversatt av
Nina Aspen, MNO*

PANTAGRUEL

Originaltittel: THE WEIRD SISTERS
First published by the Penguin Group
Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street,
New York, New York 10014, USA

Copyright © 2011 by Eleanor Brown.
All rights reserved. No part of this book may be reproduced, scanned,
or distributed in any printed or electronic form without permission.
Please do not participate in or encourage piracy of copyrighted materials
in violation of the author's rights. Purchase only authorized editions.

Published simultaneously in Canada
«Amy Einhorn Books» and the «ae» logo are registered trademarks belonging to
Penguin Group (USA) Inc.

Translation©Pantagruel 2012

Det må ikke kopieres fra denne bok i strid med åndsverkloven eller avtale om
kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.
Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning,
og kan straffes med bøter eller fengsel.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til:
Pantagruel Forlag AS
Boks 2370 Solli
0201 Oslo

ISBN 978-82-7900-618-3

Oversetter: Nina Aspen
Omslagsfoto: Photographer/© Lena Okuneva/Trevillion Images
Omslagsdesign: Trygve Skogrand
Sats: Xpressbyrået AS
Trykk: Scandbook AB

www.pantagruel.no

TIL CHRIS,
For våren, for et rockeshow, for alltid

Men vi ringte bare brannvesenet, og snart kom brannbilen og tre store menn med hjelmer slepte en brannslange inn i huset og herr Prothero kom ut akkurat i tide før de satte den på. Ingen kunne hatt en mer bråkete julaften. Og da brannmennene skrudde av brannslangen og sto der i det våte røykfylte rommet, kom Jims tante, frøken Prothero, ned og gløttet inn til dem. Jim og jeg ventet, svært stille, for å høre hva hun ville si til dem. Hun visste alltid hva hun skulle si. Hun så på de tre store brannmennene som sto der med de skinnende hjelmene sine, i røyk og glødende kull og snøballer som smeltet, og hun sa: «Vil dere ha noe å lese?»

DYLAN THOMAS:*Et barns jul i Wales*

Jeg drømte om de synske søstrene i natt.

WILLIAM SHAKESPEARE:*Macbeth*

PROLOG

Vi kom hjem fordi vi var mislykkede. Vi ville selvsagt ikke innrømme det, ikke til å begynne med, ikke overfor oss selv, og i hvert fall ikke overfor noen andre. Vi sa vi kom hjem fordi moren vår var syk, fordi vi trengte en pause, en kort pause før vi tok fatt på «det neste store». Men sannheten var at vi hadde mislyktes, og for at andre ikke skulle få vite det, snekret vi sammen passende unnskyldninger og alibier, og pakket dem rundt oss som en kappe for å stenge den kalde sannheten ute. Første steg: fornektelse.

For Cordelia, den yngste av oss, begynte det med brevene. De kom samme dag, men innholdet i dem var så forskjellig at hun måtte sjekke poststemplingen for å skjønne hvilket som var sendt først. De virket så enkle, ark i hånden, sårbare overfor regn eller brann eller skjødesløs oppbevaring, men hun ville ikke ødelegge dem. Dette var sånne du beholdt, la i en minneboks, som først skulle åpnes mange år senere, fingre mot knitrende elde, et hjerte som banker av den perverse trangten til å fylles av minner.

Vi burde fortelle deg hva som sto der, og det skal vi, for innholdet i disse brevene påvirker alt som skjer etterpå, men først må vi fortelle hvordan familien vår prater sammen, og for å gjøre det må vi fortelle om familien vår.

Å, herregud.

Kanskje det er best å bare fortelle om faren vår.

Hvis du tok et kurs i Shakespeare på college, ville fars navn antagelig plassere seg i en eller annen dunkel del av bevisstheten din, under flere lag med ubrukte telefonnumre, fortrengete drømmer og ordene som aldri finner veien til tungespissen når du vil det. Faren vår er dr. James Andreas, professor i engelsk litteratur ved Barnwell College, med ett særrområde: den udødelige William Shakespeare.

Ordene som kanskje brukes når man skal beskrive fars arbeid, er at det er vanskelig å formidle hvordan det er å bo sammen med en person som har en så særegen interesse. Entusiast, ekspert, besatt – de ordene faller hult til jorden når man står ansikt til ansikt med den Shakespeare-sandstormen vi vokste opp i. Sonetter var barnereglene våre. Vi tre fikk råd og instruksjoner på rimede versepar; det var mer sannsynlig at vi kalte en forhatt lekekamerat for «din fettlevrede kjeltring» enn en tosk; i juleselskaper satt vi og lekte under bordet og hørte uttrykk som «filosofisk dekonstruksjon» og «patriarkalsk maktmisbruk» som sivet ned gjennom de tunge dukene sammen med julesangene.

Og dette beskriver bare begynnelsen.

Men det er tilstrekkelig til vårt formål.

Det første brevet var fra Rose, pertentlig skrift på tykt velinpapir. Fra *Romeo og Julie*; Cordy skjønte det med én gang: *og når vi møttes, beilet, vekslet ed, det skal jeg si i klare ordelag, men lov at du vil vie oss idag.*

Og nå forstår du nok at det er sånn storesøsteren vår forteller oss at hun skal gifte seg.

Det andre var fra far. Han kommuniserer nesten bare med sider han har kopiert fra Shakespeares samlede verker. Det er så mange merknader på boksiden, med flere tiår av tanker, av tolkninger, at det bare er så vidt vi klarer å skimte teksten han ønsker å fremheve. Men det gjør ikke noe; vi er blitt pleiet og oppfostret med de stykkene, og ved den minste lille påminnelse kommer språket tilbake til oss.

Kom, la oss gå og be til alle guder / for moren vår, (...). Og slik fikk Cordy beskjed om at mor hadde kreft. Slik fikk hun vite at vi måtte komme hjem.

Cordy hadde aldri stjålet noe før. Når vennene våre utøvde sine klåfingrede naskerier fra butikkhyllene i Barnwell, hadde hun nektet å bli med, nektet til og med å ha på seg de billige øredobbene og den klumpete lepestiften eller høre på musikken vi hadde rappet med oss. Men her sto hun altså i denne navnløse ørkenbyen og stirret mot en hylleseksjon som var full av graviditetstester, i full forvissning om at hun ikke hadde råd til å kjøpe en. En duell i det ville Vesten midt på formiddagen: Cordy versus de små rosa pinnene.

Hun hadde hatt lyst til å gjøre dette på et anonymt sted, i et stort varehus der dempet, uskyldig musikk summet i høyttalerne, et sted som ble drevet av et firma, ikke en person, men slike varehus var blitt så fasjonable, med sikringsutstyr og bredskuldrede vakter ved inngangen. Så i stedet befant hun seg i dette støvete lille mann-og-kone-apoteket, urolig i magen, glødende i kinnene.

«Slå trommene, rop *‘Mot!’* og la oss dra,» hvisket hun til seg selv og fniste mens en sped hånd smatt opp og grep en av eskene – hvilken som helst, det var ikke så nøye. Alle kom til å avsløre det hun allerede visste, men nektet å innrømme.

Hun slapp eska oppi den åpne skulderveska med den ene hånden, mens den andre rotet rundt nedi bunnen etter restene av siste lønnsutbetaling, noen få mynter som lå innimellom gamle peppermyntepastiller, rusk og ødelagte kulepennar. På veien nappet hun med seg en sjokolade og viste den til ekspeditøren ved kassen, gravde etter et par mynter til, hånden brant da hun støtte borti eska hun hadde stjålet.

Utenfor butikken kjente hun en strøm av oppstemthet. «Altfor lett,» sa hun høyt til den øde gata, med skjørtet feiende mot fortauet, som allerede var blitt varmt og dystert av vårens frembrudd, og sandaler som var så slitte at hun kunne kjenne den vedvarende varmen mot hælene. Gleden over det forbudne varte helt til hun var på plass i det falleferdige og mørke huset hun bodde i, der det på de medtatte møblene i stua lå et par mennesker og sov ut etter gårsdagens utskeielser. Hun rev opp eska, kastet bruksanvisningen mot søppelbøtta og satte i gang. Hun satt der på huk over toalettet inne på badet med fliser som knakte og sprakk under føttene hennes og stirret på den rosa streken, som var blek som falmet avispapir, mens skyldfølelsen kom tilbake til henne.

«Du synker ikke dypere enn dette, gamle Cordy, gamle ørn,» hørte hun Bean kvitre.

«Hvordan skal du kunne ta deg av et barn hvis du ikke engang har råd til en graviditetstest?» gnålte Rose.

Cordy feide fantasistemmene til side og begravde beviset i søppelbøtta. Det spiller egentlig ingen rolle, sa hun til seg selv. Hun var på vei hjemover uansett, ad omveier, dro der vinden eller neste haiketurs førte henne. Dette bekreftet bare det hun visste fra før av, at det var på tide å slå seg til ro etter å ha virret rundt som et løvetannfrø i sju år.

Slå seg til ro. Hun grøsset.

Ordene gjallet inni henne som en klokke. Det var tross alt derfor hun hadde dratt. Like før eksamen den våren, tredjeåret på Barnwell College, hadde hun ligget på teppet inne på lesesalen på avdeling for psykologi og presset en lærebok over ansiktet. To jenter, fjerdeårsstudenter, pratet i nærheten – den ene skulle gifte seg, den andre skulle begynne på universitetet. Cordy

flyttet boka ned til brystet, vekten av den presset hardere og hardere mot hjertet mens hun lyttet til litaniet om Det som skal komme. Bryllupsplaner og studielån. Huslån og helseforsikring. Karriere og skatt. Hun fikk ikke puste, skjøv boka ned på gulvet og kom seg ut av lesesalen. Hvis det der var fremtiden, ville hun ikke ha noe med den å gjøre.

Det var antagelig vår skyld, sånn som vi hadde skjemt henne bort. Eller kanskje det var fars skyld – Cordelia hadde alltid vært yndlingen hans. Han hadde aldri sagt nei til henne, ikke til den intense skrikingen, ikke til den barnslige tryglingen om å få ta ballettimer (sluttet før de kom til fjerde posisjon, selv om hun gikk i strutteskjørt lenge etter det, så helt bortkastet kan det ikke ha vært), og ikke til de fortvilte telefonoppringningene sent om kvelden for å be om penger de årene hun reiste landet rundt, uten å utrette noe spesielt. Hun var Cordelia overfor sin Lear, legendarisk i sin hengivenhet. *Han har alltid vært mest glad i vår søster.* Men uansett hvem som var skyld i det, hadde Cordy så langt nektet å bli voksen, og vi hadde gitt etter for det på samme måte som vi hadde gitt etter for alle andre nykker hun fikk i løpet av livet. Vi kunne tross alt ikke legge skylden på henne. Vi var ganske sikre på at hvis noen gjorde allment kjent hvor mange og varierte måter det kunne være pyton å være voksen på, ville enda flere ganske enkelt stå over.

Men nå? Det virket ikke som om det å bli voksen lenger var noe hun kunne velge å la være. Cordy lette rundt inne på et av soverommene til hun fant en kalender og begynte å telle bakover. Det var snart juni, det var hun ganske sikker på. Og hun hadde dratt fra Oregon, siste stopp på den lange, merkelige turen, i, hva da, februar? Hun gned seg i pannen og tenkte. Det var så lenge siden dette med datoer hadde hatt noe å si.

Men hun klarte å følge reisen tilbake, før hun begynte å føle seg tom og kvalm om morgenen, før brystene var blitt så ømme at selv T-skjorta føltes som den skrapte mot huden, før den evinnelige utmattelsen kom over henne på de merkeligste tidspunkt, før hun hadde skjönt det. Washington, California, Arizona. Hun hadde hatt menstruasjonen i Arizona; hun husket vagt noe fomling med en gjenstridig tampong inne på et toalett på en bensinstasjon. Og så hadde hun reist til New Mexico, der hun hadde truffet en maler, mye eldre enn henne, med hår malt i sjokkerende, hvite striper, veldig rynkete i ansiktet av solen, grove og trælete hender. Hun hadde blitt værende der i noen uker, jobbet som servitør for å tjene penger til resten av hjemturen, ikke at de ville holde hele turen. Han hadde kommet til restauranten for å spise, helt alene, og det hadde vært så sent, og han hadde sett så ensom ut i øynene. Hun hadde blitt hos ham i en uke, ligget på sofaen inne på atelieret hans hele dagen, lest og stirret ut over ravinene mens han malte i taushet: rare, forvridde fargevirvler som dryppet fra lerretene og ned på gulvet. Men han hadde vært mild og velsignet rolig, og etter så mye Sturm und Drang hadde hun nesten vært lei seg for at hun måtte dra. Den siste natten endte med et sprukket kondom, en dempet krangel, mørke drømmer, og neste morgen var hun borte.

Cordy kastet seg på senga og lot kalenderen gli ut av hendene. Hva skulle hun gjøre nå? Dra tilbake til New Mexico og fortelle det til denne maleren? Hun tvilte på at han kom til å bli særlig begeistret over nyheten. Hun var ikke akkurat over seg av begeistring selv. Kanskje hun ville abortere? Romanheltinner aborterte bestandig uventet og beleilig slik at de slapp å ta ubehagelige avgjørelser. Og Cordy hadde bestandig vært fryktelig heldig.

Helt til nå.

Cordy tråkket over skittentøyhaugene på gulvet og gikk ut i gangen. Folkene på sofaen i stua snorket fremdeles da hun listet seg forbi og inn på kjøkkenet, der hun hadde satt fra seg sekken. Hun hadde bodd her i en vinter – det virket som evigheter siden, men det kunne ikke ha vært så lenge siden, fordi det var til denne adressen brevene var sendt. Var det flere år siden? Var det virkelig flere år siden hun hadde bodd på samme sted lenge nok til å ha en adresse?

Cordy skar tenner og begynte å dytte ting oppi sekken. Hun visste ikke hva hun skulle gjøre.

Men det var greit. Noen kom til å finne det ut for henne. Noen ville ta seg av henne. Noen tok seg alltid av henne.

Ikke noe problem.

Bean trodde overhodet ikke på noe som helst som kunne ha et snev av overnaturlighet ved seg. Men i løpet av den siste uka hadde hun hatt en merkelig følelse av at det kom til å skje noe fælt. Hun våknet med en hard klump i magen den morgenen, som om hun hadde svelget noe hatsk, som vokste, og vekten av den klumpen vedvarte hele dagen slik at hælene slo hardere i trappa opp og ned til undergrunnen, kroppen verket etter bare noen minutters løping på tredemølla, sprudlende cocktails putret i magen til hun lot dem være der i glasset og svette og omgjøres til vann på mahognibardiskene i byens mest trendy vannhull.

Ingenting fikk følelsen til å forsvinne – ikke å forføre en ulykkelig bankmann i støyen inne på en klubb, ikke en ubehagelig spinningtime som gjorde henne så gummiaktig og sliten at hun kastet opp i do på treningssenteret, ikke nye sko som kostet like mye som husleia hun betalte for det bitte lille kottet av et soverom hun bodde i på Manhattan. Det siste gjorde faktisk at steinen inni henne ble forvandlet til stål.

Da øyeblikket hun hadde fryktet, endelig kom, da den administrative partneren i advokatfirmaet hun jobbet i, stremte bort til skrivebordet hennes og ba henne om å komme inn på kontoret hans, føltet det nesten som en lettelse. *Om det var gjort når det var gjort, da var det best det ble gjort straks*, siterte hun for seg selv mens hun fulgte etter ham inn på kontoret.

«Sett deg, Bianca,» sa han.

I New York kalte alle henne Bianca. Menn som ba om å få telefonnummeret hennes inne på et dødshipt vannhull, måtte be henne om å gjenta navnet, og smilte når de skjønnte det. Det var noe ved navnet – og det var ikke så mange av dem, for å være ærlig, som hadde synapser nok til å få noen litterære konnotasjoner, så det må ha vært noe annet – som gjorde henne enda mer tiltrekkende i deres øyne.

For oss ville hun imidlertid alltid være Bean. Og det var fremdeles det hun kalte seg selv. «Bra jobba, Bean,» kunne hun si når hun mistet noe, og de hun delte leilighet med, kikket nysgjerrig på henne. Men hun spilte rollen som Bianca godt, og hun lurte på om hun kjente seg så uvel fordi hun visste at forestillingen snart ville være over. For alltid.

Hun vaglet seg på kanten av en av skinnørelappstolene inne på kontoret hans. Han satt i den andre. «Vi har foretatt en regnskapsrevisjon, skjønner du,» sa han uten innledning.

Bean stirret på ham. Klumpen i magen tok fyr. Hun stirret på ham, de utstikkende, buskete øyebrynene, de bløte, rynkete hendene, og var på gråten.

«Vi har funnet en rekke ... skal vi si, avvik på lønningslisten. I din favør. Jeg håper de er feiltagelser.» Han så nesten håpefull ut.

Hun sa ingenting.

«Kan du fortelle meg hva som har skjedd, Bianca?»

Bean så ned på armbåndet hun hadde rundt håndleddet. Hun hadde kjøpt det på Tiffany for mange måneder siden, og hun husket det merkelige suget hun hadde kjent i magen da hun overrakte kredittkortet, den samme følelsen hun hadde fått hver gang hun kjøpte noe i det siste, enten det var matvarer eller en håndveske. Følelsen av at hun ikke hadde hellet med seg lenger, at hun ikke kunne fortsette, og kanskje (og det var det mest skremmende av alt), kanskje hun ikke ville fortsette.

«De er ikke feiltagelser,» sa Bean, men stemmen skalv da hun sa det siste ordet, så hun kremtet og prøvde på nytt, høyere. «De er ikke feiltagelser.» Hun foldet hendene i fanget.

Sjefen, så ikke overrasket ut, men skuffet. Bean lurte på hvorfor det var han som hadde fått

denne drittjobben – han var praktisk talt pensjonert og holdt bare fast ved hjørnekontoret sitt for å slippe unna kona og ha noe å fordrive tiden med før han døde. Hun vurderte å prøve å få ham til køys, men han så på henne med en slik bestefaraktig bekymring at tanken smuldret opp før hun fikk sett det ordentlig for seg. Hun følte riktig nok noe som bare kunne beskrives som takknemlighet for at det faktisk var ham og ikke en av de andre sjefene som hadde vært så desperate etter å karre seg til topps at de hadde fått like skarpe tunger som tenner, og deres frustrerte brøl gjallet bortover gangen som høyvann når ting ikke gikk slik de ønsket.

«Går det bra med deg?» spurte han, og vennligheten i stemmen skar henne i hjertet. Hun bet seg hardt i tunga, blunket bort tårer. Hun måtte ikke gråte. Ikke foran ham i hvert fall. Ikke her. «Det er ganske mye penger, Bianca. Var det noen grunn?» Spørsmålet hørtes håpefullt ut.

Hun kunne ha løyet. Kanskje hun burde ha sett for seg denne scenen, planlagt mot den. Hun var flink på dette med livets teater, Bean, hun kunne ha spilt hvilken som helst rolle. Men det virket desperat og svakt å lyve, og plutselig følte hun seg helt utslitt. Hun hadde bare lyst til å legge seg og sove i flere dager.

«Nei,» sa hun. Hun klarte ikke å se ham i øynene. «Ingen god grunn.»

Han sukket, en lang, langsam utånding som så ut til å endre på luften i rommet. «Vi kan ringe politiet, skjønner du.»

Bean sperret opp øynene. Det hadde hun ikke tenkt på. Hvorfor hadde hun ikke tenkt på det? Hun hadde visst at det var galt å stjele fra arbeidsgiveren, men hun hadde aldri tenkt over at det faktisk var kriminelt (kriminelt! Hvordan kunne det gå så langt?). Herregud, hun kunne havne i fengsel. Hun forestilte seg selv i en celle, i en oransje kjeledress, uten smykker og sminke og alt det panseret som krevdes av folk som bodde i byen. Hun var målløs.

«Men jeg tror ikke det er nødvendig. Du har gjort en god jobb her hos oss. Og jeg vet hvordan det er å være ung i denne byen. Og det er så ubehagelig å blande politiet opp i dette. Jeg går ut fra at det holder med din oppsigelse. Og du vil selvsagt betale tilbake det du skylder.»

«Selvsagt,» sa Bean. Hun var fremdeles som lammet, lurte på hvordan hun hadde greid å gjøre en så grov feilvurdering, lurte på om hun faktisk kom til å gå ut herfra med bare en smekk på hånden, eller om hun ville bli halt halvveis ut i vestibylen, satt håndjern på med kassen med hennes personlige eiendeler spredt utover marmorgulvet mens alle betraktet opptrinnet.

«Det kan være fint for deg å ta deg litt fri. Dra hjem en stund. Du er fra Kentucky, ikke sant?»

«Ohio,» sa Bean, og hun hvisket bare.

«Akkurat. Dra tilbake til Buckeye State. Bli der litt. Revurder situasjonen.»

Bean tvang tårene, som igjen veltet ukontrollert fram, tilbake. «Takk,» sa hun og så opp på ham. Han smilte mirakuløst nok.

«Vi har alle gjort dumme, dumme ting, kjære deg. Min erfaring er at gode mennesker straffer seg selv langt mer enn en utenforstående kan forestille seg. Og jeg tror du er et godt menneske. Det kan hende du har mistet grepet mer enn bare en anelse, men jeg har tro på at du vil finne veien tilbake. Det er trikset. Å finne veien tilbake.»

«Helt sikkert,» sa Bean, og tunga var tykk av skam. Det hadde kanskje vært enklere om han var blitt sint, tatt henne for seg slik han virkelig burde ha gjort, ringt politiet, anmeldt henne, gjort noe som tangerte den grusomme måten hun forrådde deres tillit på og ga blaffen i alt hun visste var bra og riktig, bare for å skaffe seg massevis av dyre klær og kjøre drosje sent om kvelden. Hun ville at han skulle skrike til henne, men stemmen hans var rolig og behersket.

«Jeg anbefaler deg å ikke nevne at du har vært ansatt her når du søker ny jobb.»

«Selvsagt ikke,» sa Bean. Han skulle til å fortsette, men hun skjøv håret bak og avbrøt ham. «Jeg beklager, jeg beklager virkelig.»

Hendene hans sto som et tårn foran ham. Han betraktet henne, så at sminken var gnidd utover

rundt øynene til tross for hennes imponerende evne til å presse tårene tilbake. «Jeg vet det,» sa han. «Du har et kvarter på deg til å forlate bygningen.»

Bean fløy på dør.

Hun tok ikke med seg noen ting. Hun brydde seg uansett ikke om noe som var der, hadde aldri gidde å gjøre stedet til sitt eget. Hun dro hjem og ringte en venn som hadde et vrak av en bil han hadde prøvd å selge, men selv den ville nesten koste mesteparten av hennes urettmessig ervervede utbytte, og mens han var på vei med bilen, pakket hun sammen klærne sine og lurte på hvordan hun hadde greid å bruke så mye penger uten å ha noe annet igjen enn klær og tilbehør og en lang liste med menn hun ikke hadde lyst til å treffe igjen, og hun ble så uvel av denne tanken at hun måtte på toalettet og kaste opp, helt til det ikke kom opp annet enn blod og gul galle, og hun tok så mye penger hun kunne ut av minibanken og slengte alt hun eide inn i skrammelet av en bil, og så dro hun, uten å ta så mye som et lite farvel med byen som hadde gitt henne ... tja, ingenting.

Siden Cordelia var den siste som fikk vite det, var hun den siste som kom, selv om vi forstår at det var verken hennes hensikt eller skyld. Det var rett og slett en sedvane hun hadde. Cordy, som ble født sist, kom en måned senere enn forventet, skled dovent ut av mors liv og motbeviste at fødsler blir kortere for hver gang. Siden har hun kommet for sent til alt og liker å si at hun til og med vil komme for sent til sin egen begravelse, ha-ha-ha.

Vi tilgir forsinkelsene, men ikke spøken.

Ville vi alle valgt å komme tilbake hvis vi visste det ville bli oss tre igjen, hvis vi visste at alle disse hemmelighetene som igjen ble presset sammen i ett hus, var umulige å holde på? Svaret er irrelevant – det var en slags syk skjebne. Det var forutbestemt at vi skulle bli søstre ved fødselen, og det var tydeligvis forutbestemt at vi skulle være søstre nå da vi trodde vi hadde lagt alt det der bak oss.

Mens Bean og Cordy dro bagasjen (bokstavelig talt og metaforisk) over landet, var Rose allerede trygt plassert i barndomshjemmet. Til forskjell fra Bean og Cordy hadde Rose aldri vært lenge borte. Hun hadde i flere år hatt for vane å spise middag hos foreldrene våre en eller to ganger i uka. Noen måtte tross alt holde et øye med dem. De ble eldre, fortalte Rose til Bean mens hun sukket akkurat lenge nok til å understreke at hun faktisk gjorde Bean og Cordys plikt i tillegg til sin egen. Og som oftest føltes det som en plikt å dra dit på søndagene, lik mengde frustrasjon og triumf når hun minnet far på at han måtte klippe plenen før naboene klagde, mens hun travet rundt i stua og la bokmerker i bøker som lå åpne med ryggen vrent under vekten, og minnet mor om at hun faktisk måtte åpne posten, ikke bare ta den inn. Det var godt at hun var her, sa Rose bestandig til seg selv når hun dro (med et ikke-bare-litt tilfreds drag over ansiktet). Hvem vet hvilken uorden det ville vært her hvis det ikke var for henne?

Men å flytte hjem? I hennes langt fremskredne alder av 33 år? Sånn for bestandig, som Cordy kunne si?

Hun burde ha bodd i byen sammen med forloveden sin, Jonathan, hun som nylig hadde fått sin første professoratstilling, veivet forlovelsesringen heftig rundt seg hver gang hun var i Barnwell, bare for å vise at hun faktisk var forlovet, og ikke bare var den smarte, at Bean ikke var den eneste som kunne kapre en mann og far ikke var det eneste lærde geniet i familien. Det var slik det burde vært. Dette er slik det var: